

Sygnatura akt IIK 123/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Rembiasz

Protokolant: Małgorzata Posłuszna

w obecności Prokuratora Barbary Lenart-Truczki

po rozpoznaniu dnia 7 i 28 sierpnia 2012 roku 25 września 2012 roku 16 października 2012 roku 13 listopada 2012 roku 18 grudnia 2012 roku i 24 stycznia 2013 roku sprawy karnej

1. R. K. (1)

urodzonego (...) w D.

syna M. i U. z domu B.

2. K. K. (1)

urodzonego (...) w K.

syna Z. i K. z domu K.

oskarżonych o to, że:

I. dnia 20.01.2011 roku w K. – S. działając wspólnie i w porozumieniu oraz z nieustalonymi mężczyznami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili (...) Bank S.A. z/s we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd wyżej wymienionego Banku przy zawarciu umowy o kredyt w kwocie 3.600,76 zł na zakup szafy i materaca przy czym K. K. (1) posłużył się podrobionym przez nieustaloną osobę zaświadczeniem ZUS – u w W. o otrzymywaniu przez niego świadczenia emerytalnego i nie mieli oni zamiaru wywiązać się z zobowiązania powyższej umowy o kredyt czym działali na szkodę (...) Bank S.A. we W. oraz ZUS w W. , -

to jest o czyn z art. 286§1kk i art. 297§1kk w zw. z art. 11§2kk

a nadto

R. K. (1) o to, że :

II. pomiędzy dniem 05.10.2011 roku, a dniem 08.10.2011 roku w K. używając oryginalnego kluczyka zabranego bez wiedzy i zgody właściciela otworzył i uruchomił, a następnie dokonał kradzieży samochodu F. (...) nr rej. (...) wartości 2.000 złotych czym działał na szkodę A. P. i Z. K., -

to jest o czyn z art. 279§1kk

I. oskarżonego K. K. (1) uznaje za winnego popełnia tego, że w dniu 20 stycznia 2011 roku w K. – S. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi mężczyznami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili (...) Bank S.A. z/s we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela wyżej wymienionego Banku przy zawarciu umowy o kredyt w kwocie 3.600,76 zł na zakup szafy i materaca posługując się

podrobionym przez nieustaloną osobę zaświadczeniem ZUS-u Oddział W. o otrzymywaniu przez niego świadczenia emerytalnego, nie mając zamiaru wywiązać się z zobowiązania powyższej umowy o kredyt czym działali na szkodę (...) Bank S.A. we W. oraz ZUS w W. to jest czynu stanowiącego występki z art. 286§1kk i art. 297§1kk w zw. z art. 11§2kk i za to na podstawie art.286§1 kk w zw. z art.11§ 3kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,-

II. oskarżonego R. K. (1) uznaje za winnego popełnia tego, że w dniu 20 stycznia 2011 roku w K. – S. udzielił pomocy K. K. (1) oraz innym nieustalonym mężczyznom, którzy działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili (...) Bank S.A. z/s we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela wyżej wymienionego Banku przy zawarciu umowy o kredyt w kwocie 3.600,76 zł na zakup szafy i materaca posługując się podrobionym przez nieustaloną osobę zaświadczeniem ZUS-u Oddział W. o otrzymywaniu przez niego świadczenia emerytalnego, nie mając zamiaru wywiązać się z zobowiązania powyższej umowy o kredyt czym działali na szkodę (...) Bank S.A. we W. oraz ZUS w W. to jest czynu stanowiącego występki z art. 19§1 kk w zw. z art. 286§1kk i art. 297§1kk w zw. z art. 11§2kk i za to na podstawie art.19§1 kk w zw. z art.286§1 kk w zw. z art.11§ 3kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,-

III. oskarżonego R. K. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, a wydatkami tej części postępowania obciąża Skarb P.,-

IV. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo obu oskarżonym zawiesza na okres próby 3 lat,-

V. na podstawie art. 46§1 kk zobowiązuje oskarżonych K. K. (1) i R. K. (1) do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz (...) Bank S.A. we W. kwoty 3.600,76 (trzy tysiące sześćset złotych 76/100) złotych,-

VI. na podstawie art. 63§1kk zalicza oskarżonemu R. K. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności na wypadek jej wykonania okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 lipca 2012 roku do dnia 7 sierpnia 2012 roku,-

VII. n podstawie art.44§1 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządza pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/56/11 na karcie 30 akt sprawy pod poz, 1-2

VIII. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych a poniesione w sprawie wydatki zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W styczniu 2011 roku dwaj nieustaleni mężczyźni przyjechali do K. i zaczęli stojącego koło sklepu (...) oskarżonego R. K. (1), pytając czy chciałby zarobić 100 zł. za to, że wskaże osobę z terenu K., która nadużywa alkoholu, ale dysponuje dowodem osobistym i byłaby skłonna zawrzeć umowę kredytową na zakup towarów. Oskarżony zobowiązał się wskazać taką osobę, po czym przekazał nieustalonym mężczyznom swój numer telefonu, aby mieć z nimi kontakt. Następnie R. K. (1) udał się do swojego sąsiada K. K. (1) i zaproponował mu zarobienie pieniędzy w zamian za podpisanie za kogoś umowy kredytowej. K. K. (1) wyraził na powyższe zgodę i oskarżony R. K. (1) poinformował o tym nieustalonych mężczyzn. Nieustaleni mężczyźni zapowiedzieli R. K. (1), że w najbliższym czasie się skontaktują i wtedy R. K. (1) powinien umówić z nimi K. K. (1) lub przynajmniej wskazać im gdzie mieszka, na co oskarżony wyraził zgodę.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego

R. K. (1), k.56-58,139,221

wyjaśnienia oskarżonego

K. K. (1), k.66-67,258

W dniu 20 stycznia 2011 roku jeden z nieustalonych mężczyzn zadzwonił do R. K. (1) i zapytał, czy oskarżony K. K. (1) jest w domu czy jest trzeźwy, po czym poprosił, aby przekazał K. K. (1), aby się czysto ubrał i czekał na nich w domu. Obaj oskarżeni czekali na nieustalonych mężczyzn, którzy jeszcze dwukrotnie dzwonili do R. K. (1) po instrukcje, ja dojechać do P., gdzie oskarżeni zamieszkują. Kiedy mężczyźni przyjechali do P., zabrali obu oskarżonych do samochodu, po czym wspólnie udali się do sklepu meblowego znajdującego się w K. S.. K. K. (1) udał się z jednym z mężczyzn do sklepu meblowego, natomiast R. K. (1) pozostał z drugim mężczyzną w samochodzie. Następnie nieustalony mężczyzna przekazał K. K. (1) podrobione przez nieustaloną osobę zaświadczeniem ZUS-u Oddział W. o otrzymywaniu przez niego świadczenia emerytalnego i ten posługując się tym zaświadczeniem, za pośrednictwem pracownika sklepu meblowego zawarł z (...) Bank S.A. we W. umowę kredytową nr (...) na zakup szafy wenge i materaca za łączną kwotę 3.600,76 zł. K. K. (1) nie miał zamiaru spłacać tak zaciągniętego kredytu. Po zawarciu umowy, K. K. (1) dostał za to od nieustalonego mężczyzny 500 zł. po czym wrócił z nim do samochodu i tam jeden z mężczyzn za pomoc we wskazaniu K. K. (1) i nawiązaniu z nim kontaktu, przekazał R. K. (1) 100 zł.

Dowód: zeznania świadków

T. T., k.33,237

M. S., k.14,35,236

E. S., k.44,236

umowa kredytu na zakup towarów, k.26

odcinek świadczenia ZUS, k.27

częściowo wyjaśnienia oskarżonego

R. K. (1), k.56-58,139,221

wyjaśnienia oskarżonego

K. K. (1), k.66-67,258

W okresie od grudnia 2010 roku do lutego 2011 roku oskarżony K. K. (1) nie był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia, otrzymywał jedynie rentę socjalną w wysokości 440 zł.

Dowód: pismo ZUS, k.21

wyjaśnienia oskarżonego

K. K. (1), k.66-67,258

Pokrzywdzony A. P. był właścicielem samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) w kolorze niebieski metalik. Pojazd był zarejestrowany na Z. K. mimo, iż jego wyłącznym użytkownikiem był A. P.. Opisany wyżej pojazd pokrzywdzony parkował pod domem przy ul. (...) w K.. Od dnia 5 października 2011 roku w mieszkaniu A. P. odbywała się libacja alkoholowa, podczas której przez kilka kolejnych dni pokrzywdzony spożywał alkohol wspólnie z A. G., U. K. ale również przewijającymi się przez mieszkanie T. O. i R. K. (2), do mieszkania przychodziły również inne nieustalone osoby, a także oskarżony R. K. (1) i jego brat P. K.. W tym czasie kluczyki do samochodu marki F. (...) wisiały w przedpokoju mieszkania na półce przy drzwiach wejściowych. W dniu 10 października 2011 roku pokrzywdzony

zorientował się, iż na półce nie ma kluczyka od samochodu, po czym stwierdził, że jego samochodu nie ma w miejscu gdzie był zaparkowany i został on skradziony.

Dowód: zeznania świadków

A. P., k.78,84

A. G., k.91,337

G. S., k.94,309

W. L., k.101,274

Z. K., k.131

W dniu 8 października 2011 roku samochód marki F. (...) o nr rej. (...) w kolorze niebieski metalik uczestniczył w kolizji drogowej na terenie K., sprawca kolizji, kierujący tym pojazdem, zbiegł z miejsca zdarzenia i nie zdołano ustalić jego osoby.

Dowód: pismo KP K., k.252

zawiadomienie o wykroczeniu, k.119

Oskarżony R. K. (1) był wielokrotnie karany, w tym wyrokami Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 27 lipca 2006 roku sygn. akt IIK 634/06 za czyn z art.158§1 k.k. i art. 157§1 k.k. w zw. z art. 1§32 k.k. a także wyrokami Sądu Rejonowego w Kłodzku za czyny z art. 216§1 k.k. i art. 193 k.k. ostatnio oskarżony był karany za czyn z art. 178a§1 k.k. karą 5 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony utrzymuje się z prac dorywczych, nie ma nikogo na utrzymaniu.

Dowód: karta karna k.300

dane osobopoznawcze, k.221

odpis wyroku sygn. akt. VIIIK 811/07, k.107

odpis wyroku sygn. akt. VIIIK 1334/08, k.108

Oskarżony R. K. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i składając wyjaśnienia przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odnośnie zawarcia przez R. K. (3) umowy kredytowej, wyjaśnił, iż wskazał nieustalonym mężczyznom osobę tego oskarżonego, jednak nie miał świadomości w jaki sposób chcą go wykorzystać ci mężczyźni i nie wiedział, że celem ich działania było oszustwo kredytowe. Co do kradzieży samochodu oskarżony wyjaśnił, iż nie ma z nią nic wspólnego, ponieważ tylko raz, przypadkiem był w mieszkaniu A. P., przy czym nie znał go i nie wiedział, iż ten dysponuje jakimkolwiek samochodem osobowym.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż nie można przypisać oskarżonemu R. K. (1) winy w zakresie czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia. Co do zarzutu z art.286§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym możliwym było przypisanie oskarżonemu jedynie pomocnictwa do czynu, którego dopuścił się K. K. (1) wraz z dwoma nieustalonymi mężczyznami, odnośnie zaś zarzutu kradzieży z włamaniem samochodu osobowego A. P., Sądu uznał, iż brak w sprawie dowodów potwierdzających, aby kradzieży tej dopuścił się R. K. (1), zaś wszelkie wątpliwości związanego z jego ewentualnym sprawstwem Sąd stosownie do treści art. 5§2 k.p.k. rozstrzygnął na korzyść oskarżonego.

Ustalając stan faktyczny sprawy, Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego K. K. (1) składanych w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem, a także częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego R. K. (1), które uznał

za wiarygodne w części w której opisywał swoje kontakty z dwoma nieustalonymi mężczyznami i sposobem kontaktowania ich z K. K. (1), uznając za niewiarygodną jedynie tą część wyjaśnień oskarżonego, w której wskazywał, iż nie wiedział o tym w jakim celu wskazał nieustalonym mężczyznom K. K. (1).

Sąd oparł się również, na zeznaniach świadków T. T., M. S. i E. S., a więc osób, które dokonały sprzedaży szafy i materaca K. K. (1) udzielając mu jednocześnie kredytu na tenże zakup, a także świadków A. P., A. G., G. S., W. L., Z. K., którzy w swych zeznaniach opisali okoliczności ujawnienia kradzieży samochodu osobowego marki F. (...) A. P.. Zeznania wszystkich wyżej wskazanych świadków Sąd uznał za wiarygodne w pełni i na ich podstawie ustalił okoliczności popełnienia obu czynów. Niezwykle istotnym materiałem dowodowym, pozwalającym potwierdzić sprawstwo obu oskarżonych, są zebrane w sprawie dokumenty w postaci umowy kredytowej podpisanej przez K. K. (1) w sklepie meblowym państwa S..

Ze wskazanej wyżej umowy, a także dostarczonego przez bank podrobionego odcinka świadczenia ZUS na rzecz K. K. (1), w sposób oczywisty wynika, kiedy i w jakich okolicznościach, na jakie towary, oraz na jaką kwotę zawarto umowę kredytową. Z kolei z wyjaśnień K. K. (1) wynika wprost, iż w czasie zawierania umowy nie był zatrudniony, ani nie otrzymywał świadczenia ZUS we wskazanej na odcinku wysokości, nie zmierzał również spłacać zaciągniętego kredytu, a podpisał go wyłącznie na prośbę dwóch nieustalonych mężczyzn w celu uzyskania obiecanej zapłaty w kwocie 500 zł. Wobec takiej postawy oskarżonego, oczywistym jest, iż zamiarem działania jego oraz pozostałych sprawców było wprowadzenie w błąd osoby udzielającej kredyt, poprzez posłużenie się podrobionym zaświadczeniem, w celu doprowadzenia podmiotu udzielającego kredyt do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

W stosunku do oskarżonego R. K. (1) najistotniejszym było ustalenie, czy miał on świadomość, że udziela pomocy nieustalonym osobom w celu dokonania wyżej opisywanego przestępstwa. Zdaniem Sadu nie ma co do tego najmniejszych wątpliwości. Ustalając tą kwestię Sąd oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach oskarżonego K. K. (1), ale także częściowo na wyjaśnieniach R. K. (1). Odnosząc się do wyjaśnień K. K. (1) wskazać należy, iż od początku postępowania przygotowawczego przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i obszernie wyjaśnił okoliczności jego popełnienia. Ten oskarżony dokładnie i szczegółowo opisał wszystkie etapy czynu, nie ukrywając roli poszczególnych osób uczestniczących w procederze. Wyjaśnienia K. K. (1), są w ocenie Sądu wiarygodne w pełni, znajdują bowiem odzwierciedlenie w zebranych w sprawie dokumentach, ale również w zeznaniach świadków M. i E. S., które podpisywały w imieniu banku umowę kredytową i miały bezpośredni kontakt z oskarżonym K. K. (1). Podkreślić należy, iż K. K. (1) na żadnym etapie postępowania nie umniejszał swojej winy i nie starał się unikać odpowiedzialności, a skoro był rzetelny w opisie zdarzeń co do swojej osoby, nie bacząc na konsekwencje odpowiedzialności karnej, był w swej relacji w pełni wiarygodny.

Oceniając zatem wyjaśnienia K. K. (1) jako wiarygodne w pełni, Sąd nie miał wątpliwości, iż R. K. (1) dokładnie wiedział w jakim celu wskazuje nieustalonym mężczyznom osobę K. K. (1). Składając pierwsze wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym K. K. (1) wskazał, że R. K. (1) przyszedł do niego na posesję i zaproponował zarobienie pieniędzy w zamian za wzięcie kredytu dla innych osób. Wedle relacji K. K. (1), R. K. (1) przekonywał go, iż nie wiąże się z żadną odpowiedzialnością, a on sam nie może wziąć kredytu, ponieważ podpisał umowę na telefon komórkowy. Nie ulega zatem wątpliwości, iż R. K. (1) był w pełni świadom, w jakim procederze uczestniczy. Jego pomoc w popełnieniu przestępstwa przez dwóch nieustalonych mężczyzn oraz K. K. (1), polegała przede wszystkim na tym, iż nieustalonym mężczyznom z poza terenu K., wskazał osobę K. K. (1), jako osobę nadużywającą alkoholu, posiadającą dowód osobisty i zainteresowaną zarobieniem pieniędzy. Oprócz tego, iż R. K. (1) skontaktował sprawców z K. K. (1), podał im swój numer telefonu i umożliwił spotkanie nieustalonych sprawców z K. K. (1), chociażby przez to, iż udzielał instrukcji jak dojechać do jego miejsca zamieszkania, a w dniu zdarzenia przekazał K. K. (1), aby się przygotował na spotkanie z nieustalonymi sprawcami. Mało tego, oskarżony za udzieloną pomoc otrzymał pieniądze w kwocie 100 zł, co powinno ostatecznie przekonać go co do faktu, iż nieznanymi sprawcami przy pomocy K. K. (1) – który też otrzymał zapłatę za podpisanie kredytu, osiągnęli korzyść majątkową i w istocie nie byli zainteresowani zakupem towarów, tylko ich wyłudzeniem.

Mając zatem na względzie powyższe, Sąd uznał R. K. (1) winnym popełnienia tego, że w dniu 20 stycznia 2011 roku w K. – S. udzielił pomocy K. K. (1) oraz innym nieustalonym mężczyznom, którzy działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili (...) Bank S.A. z/s we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela wyżej wymienionego Banku przy zawarciu umowy o kredyt w kwocie 3.600,76 zł na zakup szafy i materaca posługując się podrobionym przez nieustaloną osobę zaświadczeniem ZUS-u Oddział W. o otrzymywaniu przez niego świadczenia emerytalnego, nie mając zamiaru wywiązać się z zobowiązania powyższej umowy o kredyt czym działali na szkodę (...) Bank S.A. we W. oraz ZUS w W. to jest czynu stanowiącego występki z art.19§1 kk w zw. z art. 286§1kk i art. 297§1kk w zw. z art. 11§2kk.

Uznając winę oskarżonego Sąd na podstawie art.19§1 kk w zw. z art.286§1 kk w zw. z art.11§ 3kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu karę we wskazanym wyżej wymiarze, Sąd miał na względzie wszelkie okoliczności mające znaczenie dla sądowego wymiaru kary, w szczególności właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasową wielokrotną karalność, a przede wszystkim zasady indywidualizacji kary. Sąd rozważał przede wszystkim wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się powszechnością tego typu przestępstw i trudnością w ich zwalczaniu, jak również działanie oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wymierzając karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia Sąd miał na względzie fakt, iż oskarżony jedynie udzielił pomocy sprawcom, zaś sama kwota uzyskanego przez sprawców kredytu, nie była znaczna, a co za tym idzie i wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem nie wymaga surowej odpłaty.

Uznając, iż czyn oskarżonego miał jednak charakter incydentalny, a oskarżony wcześniej nie był karany za przestępstwa przeciwko mieniu, Sąd na podstawie art. 69 §1 i 2 kk w zw. z art. 70 §1 pkt 1 kk zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, ustalając okres próby trzech lat. Zdaniem Sądu orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, będzie wobec R. K. (1) wystarczające dla osiągnięcia celów kary i zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa, w szczególności przy uwzględnieniu orzeczenia wobec niego środka karnego obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody, solidarnie z oskarżonym K. K. (1).

Mając na względzie art.63§1kk Sąd zaliczył oskarżonemu R. K. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności na wypadek jej wykonania okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 lipca 2012 roku do dnia 7 sierpnia 2012 roku, a także na podstawie art.44§1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/56/11 na karcie 30 akt sprawy pod poz, 1-2.

Mając na względzie, brak stałego dochodu oskarżonego Sąd stosownie do treści art. 624§1 kpk w zw. z art. 17pkt 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. – o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. 1983.Nr 49 poz.233 z późn.zm) zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych oraz od obowiązku uiszczenia opłaty

Oskarżony R. K. (1) stanął również pod zarzutem popełnienia czynu z art. 279§1 k.k. polegającego na tym, że pomiędzy dniem 05.10.2011 roku , a dniem 08.10.2011 roku w K. używając oryginalnego kluczyka zabranego bez wiedzy i zgody właściciela otworzył i uruchomił, a następnie dokonał kradzieży samochodu F. (...) nr rej. (...) wartości 2.000 złotych czym działał na szkodę A. P. i Z. K.. W ocenie Sądu brak dowodów potwierdzających, że to właśnie R. K. (1) jest sprawcą tego czynu.

Podkreślić należy, iż oskarżony nie przyznał się do popełnienia tego czynu i przesłuchiwany kilkakrotnie zaprzeczał, aby miał cokolwiek wspólnego z tą kradzieżą. Oskarżony wyjaśnił, iż tylko raz był w mieszkaniu pokrzywdzonego, aby załatwić potrzebę fizjologiczną i nie posiadał żadnej wiedzy na temat tego, czy pokrzywdzony ma jakikolwiek pojazd. Wobec śmierci pokrzywdzonego A. P., który obwiniał R. K. (1) o kradzież samochodu, trudno Sądowi zweryfikować wiarygodność obu wersji zdarzenia. Analizując jednak zeznania A. P. z postępowania przygotowawczego, wskazać należy, iż on sam nie miał pewności, kiedy samochód został skradziony, przyznawał, że przez jego mieszkanie przewijały się różne osoby, w tym czasie spożywał znaczne ilości alkoholu, a co do zniknięcia samochodu zorientował się dopiero wtedy kiedy przestał pić.

Chociaż A. P. konsekwentnie twierdził, iż kradzieży dokonał oskarżony, w kolejnych zeznaniach podawał, że w jego domu byli obaj synowie U. K. i samochód ukradł któryś z nich, nie był już zatem przekonany czy mógł tego dokonać R., czy też P. K.. Pokrzywdzony był również pewien, że sprawca ukradł jego samochód posługując się kluczykiem wiszącym na półce w przedpokoju i odnosząc te zeznania do relacji pozostałych świadków o tym co zdarzyło się w dniach 5 do 8 października 2011 roku w mieszkaniu A. P., wskazać należy, iż żaden ze świadków nie był w stanie wskazać osób, które przewinęły się przez to mieszkanie, podczas trwającej tam kilka dni libacji alkoholowej. Kolejni świadkowie przypominali sobie, że w mieszkaniu pojawiały się kolejne osoby, przy czym część zostawała na chwilę, część nocowała, a z uwagi na ilość spożywanego alkoholu, świadkowie wymieniali kolejne osoby, które chociaż przez chwilę widzieli w mieszkaniu A. P.. Wobec powyższego trudno znaleźć dowód, potwierdzający teorię A. P., iż to właśnie R. K. (1) ukradł jego samochód, skoro żaden ze świadków nie widział, kto odjechał tym samochodem, a żaden nie potrafił nawet wskazać kiedy samochód zniknął z parkingu przed domem.

Pewnymi poszlakami w sprawie mógł być fakt, iż R. K. (1) miał oferować do sprzedaży samochód marki S. R. D. oraz T. Ż.. Świadek R. D. nie potrafił jednak wskazać żadnych danych oferowanego do sprzedaży pojazdu, poza tym, iż był to F. (...), a składając zeznania przed Sądem nie był już pewien czy był to F. (...) czy C., zaś T. Ż. składając zeznania przed Sądem wskazał, że oskarżony oferował mu do sprzedania samochód marki H.. Przyjmując nawet, że istotnie oskarżony oferował do sprzedaży pojazd A. P., nie może to stanowić jednoznacznego dowodu potwierdzającego fakt, iż to oskarżony ukradł ten właśnie samochód, nie można bowiem jednoznacznie ustalić, czy zrobił to on, czy też jego brat, który również przebywał w mieszkaniu pokrzywdzonego.

Nie stanowi również dowodu winy, fakt, iż odnotowano, iż w dniu 8 października 2011 roku samochód A. P. uczestniczył w kolizji drogowej na terenie K.. Jak wynika z informacji Policji, sprawca tej kolizji zbiegł z miejsca zdarzenia i nie został ustalony, nie można zatem w żaden sposób przypisać winy w tym zakresie oskarżonemu R. K. (1).

Mając więc na względzie powyższe wątpliwości, Sąd rozstrzygnął je na korzyść oskarżonego i uniewinnił go od popełnienia zarzucanego mu czynu, kosztami tej części postępowania, zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążając Skarb Państwa.